Ч. 155. Четвер 28 (15) липня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодинокое число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Угорщини. — Справи босаньскі. — Ще про торговельний договор з Сербією.

В Ішлю уділив Цісар 23 с. м. двох авдиенциий: угорскому президентови міністрів ґр. Кінови і спільному міністрови фінансів бар. Буриянови. Ґр. Кін прибув до Ішлю в ролі побідника. Бо не лише відніс побіду при виборах, але й тепер в соймі відносить він побіди на кождім кроці. Передовсім здобув він сильну більшість, а опозиция є дуже пригноблена нанесеним їй пораженєм. Чого не змогло виповнити попереднє правительство, а іменно полагоджене торговельних договорів, позичкових предложень, упорядковане державного господарства, приготовлене нового войскового закона, все те удалось перевести ґр. Кінови. Тому міг він сьміло заявити Цісареви, що він находить ся на найлучшій дорозі в управильненю державних справ в кождім напрямі і привернути гармонію між угорскою політикою з одної сторони а Короною і цілою державою з другої сторони. Чого не змогло зробити пятьох президентів міністрів перед ним, то обіцює зробити ґр. Кін: привернути правильні відносини в Угорщині. Але на одно питане не має ґр. Кін відповіди, на питане про виборчу реформу. Без неї не може бути в Угорщині тревалого ладу. А не може ґр. Кін дати відповіди на се питане доси, доки на чолі єго сторонників стоїть ґр. Тиса, який боїть ся заведеня виборчої реформи. Сам ґр. Кін є прихильником виборчої реформи, але чи схоче він викликувати черeз неї кризу в своїм правительственнім сторонництві, або чи схоче міняти спокій за тернисту політику для висших цілий? Тепер прийшов час на опозицию, яка взяла собі виборчу реформу яко девізу, упоминати ся о неї безпастанно і рішучо. Доси однак она сего не вчинила і заховує ся рівнодушно, бо здасть ся, мимо великих плянів Юшта панує замішане серед опозициї. Ґр. Кін предложив на авдиенциї також просьбу хорватского бана Томашича о відпустку, чому однак Цісар відмовив.

Бар. Буриян зложив знов Цісареви звіт про події в босаньскім соймі. А іменно наслідком зближеня ґрупи Мандіча до Сербів прийшло до зложеня більшости, якої правительство зовсім не надіяло ся. Се очивидно загнало радикальних магометан, яких попирало правительство при виборах, в табор опозициї, а тим самим босаньске аґрарне питане, освободженє кметів, стало полем боротьби між магометанами з одної сторони, а злученими християнами Сербами і Хорватами з другої сторони. А що нема якогось посередного сторонництва, тож противеньства в головнім економічнім питаню тих країв можуть довести до тяжких непорозумінь. Коли би справді соймова більшість ухвалила обовязкове сплачене кметів, то се була би чисто академічна ухвала, бо годі надіяти ся санкциї такого закона. Але мимо сего моглоб оно довести до того, що почала би ся масова еміґрация посеред 600.000 музулманами Босни і Герцоґовини, бо й так вже в тім напрямі веде ся між ними аґітация, а се малоб для тих країв тяжкі економічні наслідки. Культурний розвиток Босни може відбувати ся через спокійне, постепенне і мирне розвязане аґрарного питаня. Тепер сей розвиток находить ся в великій небезпечности, а головно винен сему бар. Буриян своєю політикою, відтрунувши льояльні і умірковані живла поміж Сербами і магометанами.

В розмові з одним дневникарем заявив заявив премієр сербского кабінету Пасич, що Сербія заключила торговельний договор з Ав-

ПІТІПЕТЛЬ і ПОТОПАТЛЬ.

(Американьска сьміховинка).

(Конець).

— Пітіпетль — розповідав вуйко Роберт — вибухав сильно лише що перед двома роками. Був то так званий середно-добрий вибух. Трийцять місцевостий знищило зовсім, а лява залила яких десять тисячів людий, по найбільшій части Індиянів. Можу тобі сказати, що був то величавий вид. Мої товариші аж не знали, як мене за то нахвалити ся. Правда, що в ґазетах появило ся було й кілька несьміливих „Надісланих", в котрих жадало ся, щоби я свої вулькани держав ліпше в порядку. Але то нічого не вадило, бо коли стоїть ся з правительством в так добрих зносинах....

— А опозицийні редактори?

— Ах, таких вже нема в Ріобамба, бо я преці їх всїх висадив у воздух.... Отже з Пітіпетля був я завсігди вдоволений, бо він і в буднї без богато приготовлень викидав по кілька сот тисячів сотнарів сїрки і каміня. За то Потопатль дуже лінивий. Ледви що від часу до часу чути якийсь глухий гуркіт, мов би жолудок собі попсував, але по правді вибухати не хоче вже від многих літ. Мене іззаного вже нераз у „вулькановім клюбі" висьміва̀ли.

— А тож що за клюб?

— То товариство властителів вульканів в Ріобамба. Товариство самих знатних осіб, до котрого не може хто небудь належати, подібно як Джокей-клюб у вас. Розуміє ся, що там грають також бакарата. По найбільшій части о вульканы. Иноді програють одної ночи й цілі пасма гір. Попри то балакають там також і о сірці та бімштині.... Але я вже утомив ся, мій сину... завтра розкажу тобі о тім дещо більше...

Але на другий день вуйко Роберт вже не жив. Попращавшись з ним з жалем в серци на віки, пішов я задля моєї спадщини до консуля з Ріобамби.

— Ґратулюю, ґратулюю — відозвав ся він вельми урадований, коли я вилеґітимував ся.— То ви дістали в спадщині два найкрасші вулькани в нашій вітчині. З тою посілостию дістанете ся на ціле жите до палати панів.

— На ціле жите....

— Ну так, бо так вже, бачите, говорить ся. У нас значить то, доки аж опозиция не стане могуча і не зачне цілу палату панів обробляти динамітом.

Я засьміяв ся на то, як той, що ліпше па чімсь розуміє ся:

— Опозиция! Сьмішно, такої праці нема в Ріобамба від часу геройского діла вуйка Роберта.

— Чому би не було! Зачинає як раз нова творити ся. Подумайте собі лиш, що наша воєнна маринарка невдоволена новими законами для охорони засївів від шкоди, яку робить дичина і задля того полемізує з правительством.

— Полемізує?...

— А вжеж; але то треба так розуміти, як у нас розуміють. Іменно бомбардує головне місто.

— Ага, ви хочете сказати, маринарка збунтувала ся.

— Як вам подобає ся. Але вірте мені, що то правдива свобода не бунт. Коли хтось невдоволений якимись розпорядками правительства, що — —

— Бомбардує столицю.

— Та ніби щось такого — розуміє ся, коли має ся до розпорядимости потрібні до того пушки.

Мені робило ся щораз більше ніяково в сьвідомости до сего взірцевого краю.

— А правительство? — розвідував ся я дальше зі зрозумілим інтересом — оно очевидно відстрілює ся.

— Ще й як! Значить ся лиш доти, доки артилерия не перейде так само до опозициї, що також вже бувало.

— Ну, то красні відносини! І серед таких обставин мав би я стати горожанином, ба навіть членом палати панів і Ріобамба? Я собі борзо справу розважив і прийшов до того переконаня, що ні.

— Впрочім — сказав консуль по хвили — якраз нині дістав я приказ від мого правительства, котрий до вас відносить ся. Розходить ся о ваші вулькани.

— Пітіпетль і Потопатль.

— Так. Оба наробили недавно тому богато шкоди. В звичайних часах у нас би на то примкнули одно око, бо то бачите — о кілька індияньских сіл більше або менше не розхо-

стриєю більше з політичних як з економічних причин. Сербский експорт найшов собі вже инші ринки збуту, так що економічно Австрия не конче потрібна Сербії, і сербскому правительству ходило о привернене давних нормальних відносин до Австро-Угорщини, захитаних анексиєю Босни.

N. W. Tagblatt помістив інтервю з сербским міністром заграничних справ Миловановичем, котрий заявив, що коли на основі попередного договору контингент сербского довозу рогатої худоби виносив 35.000 штук, а безрог 70.000 сотнарів, то тепер той контингент зменшено. За те змінила Сербія тарифові позиції деяких австро-угорских артикулів. Вивіз монархії до Сербії досягнув в 1908 р. 40 мілїонів корон. За час тимчасового договору упав до 17 мілїонів. Тепер знов піднесе ся, бо запотребоване Сербії зростає. Але ріжниця між імпортом і експортом утримана. Експорт Сербії виносить 100 міл. кор., імпорт 70 міл.

Новинки.

Львів, дня 27-го липня 1910.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї надало заступникови директора уряду почтового у Львові Салямонови Вольвенбергови посаду старшого управителя почтового в Коломиї. — Галицка Дирекция скарбу іменувала підофіцирів: Марка Сафіра і Генр. Стогандля канцелїстами в XI кл. ранги для округа галицких властий скарбових.

— **З львівского унїверситету.** Вчера закінчено шкільний рік богослуженєм в костелї сьв. Николая. На унїверситетскім будинку виставлено з тої нагоди австрийску хоругов.

— **Реальна ґімназия у Львові.** Краєва Рада шк. вдоволяючи домаганям родичів, зарядила, щоби дирекция VIII ґімназиї у Львові перевела з початком шк. року 1910/11 виписи також до III кляси реальної ґімназиї, а від числа зголошень і дозволу Міністерства просьвіти залежати буде отворенє тої кляси вже з початком нового шкільного року.

— **Охорона перед холерою.** З причини вибуху холери в Дубнї на рос. Волини Намістництво зарядило санїтарні оглядини і дезінфекцию річий подорожних прибуваючих з Росиї до Галичини через Фільварки в брідскім повітї.

— **Росийский шпигун перед судом.** В Коломиї розпочала ся перед карним трибуналом розправа о злочин шпигуньства против якогось Петра Григорієва Косарева, що находить ся в слїдчій вязниці. Боронив адвокат др. Дудикевич і на его внесене справу відложено а акти звернено слїдчому судиї до доповненя.

— **Страшна похибка.** З Букарешту доносять, що аптична асистентка в тамошнім шпиталі зладила препарат сублїмату із 120 гр. сублїмату, замість як було на рецептї із 1:20 гр. Наслїдком того кількох хорих находить ся в небезпеці житя. Фармацевтку арештовано, в місті запанувало обурене а шпиталь облягла товпа.

— **Офіцирскі вуси.** Після росийских приписів всї ґенерали, штабові і звичайні офіцири та всї урядники міністерства війни повинні носити вуси, а можуть також носити бороди. В послїдних часах запримічено, що богато урядників голить вуси. В приказї для войска петербургского военного округа оголошено, що мода голеня вусів противить ся офіцирским традициям і веде до переміни армії в мілїцию. Офіцирам наказано знов запустити вуси.

— **Підпали в Делятинї.** Недавно дуже часто бували пожари в місточку Делятинї. Горіли самі жидівскі доми, старі і дряхлі, а високо обезпечені. Очивидно було, що хтось підпалював, а щоби вишукати злочинців, крак. тов. обезпеченя вислало до Делятина інспектора львівскої полїциї Шпанга. Він розглянув ся в ситуациї і казав арештувати жидів Веніямина Абоша, Ізр. Тресера, Шию Тігер і Гольду Штром. Арештоване инших в ходї. Від коли наступили сї арештованя, пожари притихли, бо инші жиди бояли ся вже підпалювати свої доми.

— **Сільский вивласник.** В селї Краснопілцї на рос. Поділю 18-лїтний хлопець Коновал зачув десь про вимушуване гроший і дідичів і спробував собі того способу. Він написав анонїмний лист до дідича Кишковского, щоби той вивіз 1000 карб. і поклав на таким то місци, а коли він сего не зробить, то мовляв, „буде памятати“. Пан зараз загорнув в хустину пачку паперу і заніс на визначене місце, а в траві засїли стражники з рушницями. — Назначеного дня, як і в листї писалось, Коновал прийшов за поживою: побачив і давай витягати з него папір. Аж тут стражники почали стріляти і піймали хлопця.

— **Про холеру в Росиї** доносять тамошні часописи з послїдного дня: В Петербурзї занедужало 45 осіб, померло 12, хорих лежить 151. В яраньскім повітї, вятскої ґубернії, занедужало 10, померло 5 осіб. В Карсї занедужало 130, померло 8 осіб. В корч-єнікальскім городоначальстві занедужало 13 осіб, померло 10, хорих лежить 101. В чамбарскім повітї, пензенської ґубернії, занедужало 5, померло 2. На стациї „Ртищево“ знято з поїзда холерного подорожного, який скоро помер. В Севастополі занедужало 4, померло 2, лежить хорих 5. В Тифлісї занедужало 14, померло 4, лежить хорих 10. В Харкові занедужало 2; в харківскій ґубернії занедужало 103, померло 33, в сумскім повітї, харківскої ґуб., прокинула ся холера в селї Басівцї за 2 дни занедужало 15, померло 5. В Ярославлї за 2 дни занедужало 8, померло 5. В Рибіньску занедужало 2, помер 1. В двох районах варнавиньского повіта (костромскої ґубернії) почали хорувати на холеру. Декілька душ померло. В Кронштадї до шпиталю привезено першого холерного, якого знято з зелїзницї, що прибула з Петербурга. Округ бакиньского городоначальства оповіщено навіщеним холерою: за останні 4 дні захорувало 18, померло 4. В сизраньскому повітї захорувало 21, померло 8; від початку пошести захорувало 39 померло 19. В макарєвскім повітї захорувало 3, помер 1. В полтавскій ґубернії було від початку вибуху холери 1032 випадків сеї пошести. В останних днях занедужало 243, померло 119 осіб. Ґубернії рязаньску, нижегородску, казаньску, сімбірску, самарску, саратівску, астраханьску і ставропольску признано навіщеними холерою; ярославскій, пермскій і вятскій та дагестаньскій области холера загрожує.

— **Справа Івана Орта.** Віденьскі часописи подають оповіданя ріжних осіб, котрі впевняють, що Іван Орт жиє. Подібні вісти надходять з Франциї. Хтось каже, що в Парижи в лютім с. р. явив ся Іван Орт під прибраним іменем бар. Отто і конферував у своїх справах з француським адвокатами. „N. fr. Presse“ подає в тій справі лист від якогось Моріца Банда, автора брукової повісти „Johann Orth“. В листї тім каже Банд, що в 1908 р. до редак-

дить ся — —; але опозиция зачинає рушати ся, критика знов відзиває ся, словом, хотять вас змусити, щоби ви держали свої вулькани в порядку, а ні то пришлють екзекуцию. А то ще делїкатно зглянуть ся на вас.

— Зглянуть ся? А тож за що?

— Бо ви прихильні для правительства.

— А як би я перейшов до опозиції, то що?

— Що ви кажете?

— Ну так, припустіть з ласки своєї, що й я належу до тих Ріобамбанів, котрі невдоволені новим законом для охорони засівів від шкоди, робленої дикими зьвірятами.

— Нещасливий! Зважте, що я в сім случаю був би змушений сконфіскувати всї ваші посїлости в Ріобамба і забрав би зараз оба вулькани для фіскуса.

— Менї все одно! — відозвав ся я, постановивши собі рішучо зречи ся центрально-американьских посїлостий — сконфіскуйте Пітіпетль, сконфіскуйте Потопатль а я переходжу торжественно до опозициї в Ріобамба.

Сказавши то вхопив я за капелюх, вибіг з комнати та побіг на дворець та поїхав звідтам першим поїздом домів.

Який я тепер рад, що моя справа спадщини в той спосіб закінчила ся. Як би я був лишив ся властителем вульканів, то колись істория була би на мене звалювала вину за якесь нове Помпеї або Мартиніку.

Княгиня і полатайко.

Аж до 1769 був в Річмонд над Тамізою королївский замок окружений красним парком, через котрий ішла стежка, котрою люди ходили від непамятних часів і котру уважали за публичну дорогу.

В 1741 відступив король той замок своїй тетї княгини Єлисаветї. Була то стара панна, людина примхувата, замкнена сама в собі. Скоро лиш спровадила ся, казала зараз поробити всїлякі зміни в замку а так само і в парку, котрий таки зовсїм замкнула для публики.

То викликало у многих жителїв Річмонду невдоволене а старшина громадска запротестовала против такої самоволї, але надармо. Коли вже нїхто не знав, що на то порадити, зявив ся старий швець полатайко, Єремія Несбіт, що він для загального добра готов станути до борби з княгинею, тою старою дивачкою.

Слїдуючої недїлї перед полуднем взяв він сокиру і пішов до парку, де насамперед порубав замкнену деревляну фіртку а відтак пустив ся стежкою вздовж парку аж до виходу з него, де також була замкнена фірточка. Тут взяв ся він і єї розрубувати.

На то надійшла стара княгиня, котра як раз проходжувала ся по парку. Та й єї служба зараз збігла ся.

— А ви що тут робите? — крикнула розлючена княгиня.

— Рубаю дверцї — відповів старий полатайко.

— А ви як то сьмієте робити? Сейчас менї перестати!

— Коли менї не хоче ся. Я хочу ходити сею стежкою, як ходив нею від малої дитини. То моє право і не дам собі єго відобрати.

— Беріть того безличника! — крикнула княгиня. — Замкнути єго зараз до арешту!

Так і зробили. Єремію Несбіта завели до арешту. Ся подія наробила всюди великої дивовижі. Два знатні горожани заручили зараз за полатайка, що він ставить ся точно перед судом і тодї єго випустили, а один зручний адвокат підняв ся єго боронити.

Княгиня веліла внести жалобу против полатайка: він неправді вліз до парку і порубав там двоє замкнених дверцїв. Полатайко знов вніс жалобу на княгиню за безправне позбавлене єго свободи і доказував, що цїла публика має право ходити тою стежкою через парк, котру княгиня не сьміла була замикати.

По довгім процесї як найосновнїйших доходженях стверджено, що згадана стежка через парк була дійстно і без сумніву від непамятних часів публичною дорогою.

Суд відкинув жалобу княгинї і наказав її заплатити кошти процесу, а крім того засудив єї на заплачене полатайкови значнїйшої суми за то, що позбавила єго свободи. Крім того мусїла зараз отворити стежку для публичного ужитку.

Она пожалувала ся особисто і устно королеви. Але Юрий II не міг вироку змінити. Він лиш здвигнув плечима і сказав: Закон і право могутнїйші від мене, люба тїточко.

Єремія Несбіт нажив собі тим неаби якої слави. Вималювали єго портрет і на вічний спомин сеї події повісили єго в ратуши в Річмондї.

ції „Wiener Bilder“, де друкувала ся та повість, прийшов якийсь панок і запренумерував ґазету. Просив, щоби єму присилано еї до Франциї та подав свою адресу. Банд був тоді в редакциї і єго увагу звернула подібність того панка до Івана Орта, котрого фотоґрафії і портрети він студиював і знав з оппсів, бо збирав те все до своєї повісти. Також письмо таємного передплатника було дуже подібне до письма Івана Орта. Вже тоді Банд звернув на се увагу видавця часописи. Тепер, коли справа отвореня завіщаня Івана увійшла на дневний порядок, Банд вислав до кураториї депозитів по Івані Орті лист зі своїми спостереженями.

— **Пожар від грому.** Дня 16 с. м. коло 4 год. по полудни перетягнула буря з дощем понад село Ковчів в рогатиньскім повіті, підчас якої ударив грім в одну хату і запалив еї. Від сеї хати заняли ся ще чотири сусідні господарства і згоріли до тла. Огонь був би ще дальше розширив ся, але з цілої околиці збігли ся сокільскі стяги з сикавками і спинили пожар. Між иншими на признане заслугує поміч Соколів з Чесників, які визначили ся при ратунку.

— **Атмосферичні катастрофи.** В повіті Візо і Іза на Угорщині хмаролом наробив великої шкоди. Місцевість Майсін стоїть під водою. Ріка Візо перервала зелізничий насип і плине серединою місцевости. 117 домів завалило ся, а одна третина населеня лишила ся без даху. Господаря Самуїла Поляка, що їхав дорогою, пірвала вода і він утонув. — Бурі з хмароломами лютили ся також і в північній Німеччині. Коло Бонзаку утонули чотири рибаки, два инші, що також упали до моря, вспіли уратувати ся. Коло Кельну з причини бурі утопули чотири особи, що находили ся в лодці. — В північній Італії також лютила ся в неділю по полудни страшна буря, що наробила богото шкоди особливо в Медіоляні та околици. В місті Саруні завалили ся комини всїх фабричних будинків. Дахи многих домів зірвані, дерева вирвані з корінєм, землеплоди в поли знищені. В місті Соляро завалила ся одна фабрика, а зпід еї звалищ добуто 14 трупів і богато ранених. В Бустарсічо буря завалила богато фабричних коминів і 10 робітників знайшли смерть під румовищем. В Соллріо завалив ся охоронний дах, під котрим находило ся богато робітників; 14 з них погибло, 20 ранених, з тих 8 тяжко. Також в инших місцевостях буря наробила великого знищеня, але нема звідтам близших вістий, бо телеґрафічні і телефонічні сполученя зірвані.

— **Ориґінальний винахід.** Японьский інжинір Ямякова винайшов прилад, при якого помочи можна відобрати голос бесідникови в парляменті. Винахід опирає ся на тім, що від кождого посольского крісла веде рурка до трибуни, звідки посли промовляють. Перед отворенєм засіданя всі посли дістають по одній оловяній кульці. Посол, котрий знудив ся довгим говоренєм бесідника, вкидає свою кульку до рурки. Всї кульки котять ся до спільної посудини, а коли назбирає ся їх більше, як половина присутних на салї послів, тоді під їх тягаром отвирає ся автомат і втягає цілу трибуну разом з бесідником під долівку. Потім бесідник виходить окремим коритарем на салю засідань. Чи сей винахід може яке практичне значінє? Хиба в тих парляментах, де є посли одної народности і де всі бесідники промовляють з одного місця, однак і при тих обставинах тяжко буде замуровувати уста бесідникови таким радикальним способом.

Телеґрами.

Відень 27 липня. До нинішмого дня не видано ніяких заряджень що до сегорічних маневрів цісарских. Шеф ґенерального штабу приїздить нині до Відна. Можлива річ, що маневри відбудуть ся в комітаті спискім.

Відень 29 липня. Одна з тутешних кореспонденций доносить, що у Відни перевела поліция ревізию в сербских товариствах академичних і скопфіскувала богато протоколів. Ті ревізиї мають стояти в звязи з замахом на начальника Босни ґен. Варешанина.

Будапешт 27 липня. На вчерашнім засіданю сойму президент і секретар підписали ухвалену соймом адресу до Короля, а відтак президент сам еї запечатав.

Сараєво 27 липня. На вчерашнім засіданю сойму принято буджет зі всіми резолюциями предкладаними комісиєю.

Ішль 27 липня. На уродини Цісаря Франц Йосифа прибуде до Ішлю німецкий цісар Вільгельм разом з цісаревою.

Париж 27 липня. Болгарский король Фердинанд виїхав звідси до Кобурґа.

Марієнбад 27 липня. Нині рано приїхав сюди німецкий канцлер.

Ціна збіжа у Львові.

дня 26-го липня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·40	до	10·80
Жито	7·20	„	7·40
Овес	7·60	„	7·80
Ячмінь пашний	6·80	„	7·20
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	6·40	„	6·60
Бобик	6·50	„	6·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	—·—	„	—·—
Конюшина біла . .	—·—	„	—·—
Конюшина шведска .	—·—	„	—·—
Тимотка	25·—	„	27·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець.

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**. **1·30**, **8·40**. 7·27. 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02,
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**. 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недонада. (Телефона ч. 527).